

De Tao van Beleving

In de oude wereld leefde een man
die alles wilde begrijpen.

Hij bestudeerde boeken.

Volgde leraren.

Verzamelde kennis.

Luisterde naar lezingen.

En telkens wanneer hij iets nieuws leerde,
voelde hij zich wijzer.

Op een dag ontmoette hij een oude meester.

"Meester," zei hij trots,
"ik heb honderden boeken gelezen over geluk."

De meester glimlachte.

"Ben je gelukkig?"

De man zweeg.

De volgende dag kwam hij terug.

"Meester, ik heb alles gelezen over liefde."

De meester keek hem vriendelijk aan.

"Heb je lief?"

De man werd stil.

Een week later kwam hij opnieuw.

"Meester, ik heb jarenlang gestudeerd op spiritualiteit."

De meester knikte.

"En heb je vrede gevonden?"

De man keek naar de grond.

Hij wist het antwoord.

De meester nam hem mee naar een boomgaard.

Ze liepen tussen de fruitbomen.

De lucht rook naar zomer.

Aan een tak hing een rijpe perzik.

De meester plukte hem
en gaf hem aan de man.

"Vertel mij alles wat je weet over deze vrucht."

De man begon te vertellen.

Over voedingsstoffen.

Over suikers.

Over de geschiedenis van de perzik.

Over de herkomst van de boom.

De meester luisterde geduldig.

Toen zei hij:

"Nu eet haar."

De man nam een hap.

Het sap liep langs zijn kin.

De smaak vulde zijn mond.

De zon verwarmde zijn gezicht.

De wind streek langs de bladeren.

En plotseling begreep hij iets.

Al zijn kennis over de perzik
was niet hetzelfde als de ervaring van één hap.

Ze gingen zitten onder een boom.

"Waarom vergeten mensen dit zo vaak?"
vroeg de man.

De meester keek naar de horizon.

"Omdat kennis veilig is."

"Veilig?"

"Ja."

"Kennis kun je verzamelen."

"Ervaring moet je ondergaan."

De man dacht na.

De meester vervolgde:

"Je kunt duizend boeken lezen over zwemmen."

"Maar vroeg of laat
moet je het water in."

Ze liepen verder.

Onderweg kwamen zij een groep mensen tegen.

Sommigen discussieerden over liefde.

Anderen over geluk.

Weer anderen over verlichting.

Iedereen had een mening.

Iedereen had een theorie.

Maar weinig mensen straalden uit
wat zij beweerden te begrijpen.

De man keek verwonderd toe.

"Waarom gebeurt dit?"

De meester glimlachte zacht.

"Omdat praten over het leven
gemakkelijker is dan het leven zelf."

De zon begon langzaam onder te gaan.

Toen sprak de meester:

"Beleving is de brug
tussen kennis en wijsheid."

De man luisterde aandachtig.

"Wie alleen beleeft,
begrijpt soms niet wat hij ervaart."

"Wie alleen studeert,
ervaart soms niet wat hij begrijpt."

De wind bewoog door de bomen.

"Maar wanneer kennis en ervaring elkaar ontmoeten,
ontstaat inzicht."

De man keek naar de ondergaande zon.

Niet naar een afbeelding.

Niet naar een video.

Niet naar een beschrijving.

Maar naar de zon zelf.

En voor het eerst in lange tijd
probeerde hij niets te begrijpen.

Hij keek alleen.

En dat was genoeg.

De mens kan een leven lang
over water spreken.

Maar pas wanneer hij drinkt,
kent hij de smaak.

Daarom zoekt de wijze
niet alleen kennis,

maar ook beleving.

Want wat het hoofd begrijpt,
kan het hart nog missen.

En wat het hart werkelijk ervaart,
vergeet de ziel nooit. 🕊️